

Polèmica i concòrdia a la Catedral

Durant els últims mesos, la Catedral de Girona ha estat notícia i ha ocupat espais insospitats en els mitjans de comunicació. Fins fa poc, eren només veus aïllades i intermitents les que reclamaven en va accions com la del trasllat de l'orgue, mentre que el capítol catedralici madurava a l'ombra, amb un hermetisme absolut, un misteriós projecte de reforma del presbiteri que, de fet, no havia demanat ningú. Era, doncs, un autèntic diàleg de sords. De sobte, va saltar l'espurna que va alterar radicalment la situació: la Comissió del Patrimoni, en examinar la proposta d'ampliació del presbiteri, va suggerir que aquella actuació arquitectònica havia d'incloure també el trasllat de l'orgue. El capítol, posat per primera vegada entre l'espasa i la paret, reclamà la prioritat de les obres del presbiteri emparant-se en les exigències de renovació litúrgica del Concili Vaticà II –acabat fa trenta anys– i presentà una llarga llista de mesures a emprendre en la qual el trasllat de l'orgue figurava en el darrer lloc. La publicació d'aquesta llista va descobrir un altre dèficit de la Catedral, ignorat o silenciats fins ara: el mal estat de la façana i la necessitat de la seva reparació. Paral·lelament, sorgia la iniciativa dels Amics de la Catedral d'instal·lar un ascensor per a la visita turística del campanar i de les golfes.

El debat sobre allò que cal fer i allò que no cal fer a la Catedral s'ha anat ampliant darrerament amb intervenció de les principals parts implicades i amb opinions sovint contradictòries. De les moltes coses que s'han dit en el decurs d'aquesta discussió, voldríem recapitular-ne algunes per tal d'explicitar les línies del nostre criteri entorn d'una qüestió tan delicada i complexa.

1. La Catedral és un lloc cabdal de culte religiós, però és alhora la peça més preuada del nostre patrimoni històric, artístic i sentimental. Pertany, doncs, a l'Església, però és també, en alguna mesura, de tots els gironins.

2. De manera creixent, l'ús museístic, social i turístic de la Catedral supera en freqüència i en nombre de participants l'ús estrictament litúrgic i la funció religiosa per a la qual fou creada. És lògic, doncs, que les reformes a emprendre-hi tinguin en compte aquest fet i valorin la incidència que cada obra concreta pugui tenir en la destinació del temple, progressivament modificada i diversificada.

3. Per les mateixes raons, sembla clar que allò que calgui fer o es vulgui fer a la Catedral només es podrà executar després d'escoltar el màxim ventall de veus possible i d'obtenir un cert consens general, amb el dictamen favorable dels experts, el suport de les institucions representatives i l'aquiescència de la ciutadania.

4. L'única fórmula vàlida per garantir la rigorositat del debat, restablir la concòrdia entre les parts i encertar la solució equilibrada del conflicte és la confecció d'un Pla Director de les obres per part d'un equip competent i independent. Un Pla Director que, després d'estudiar desapassionadament cada qüestió i d'escoltar els especialistes i els estaments i sectors implicats, estableixi de manera objectiva quines són les obres necessàries, quines les inadequades i quines les supèrflues. Un Pla que, a partir d'això, fixi un ordre racional de prioritats i un calendari operatiu per a l'execució de les obres.

5. Tot el que finalment es determini que s'ha de fer costarà, sens dubte, molts diners, però potser es trobaran si els projectes, en comptes de ser escamotejats al públic, s'utilitzen per suscitar l'interès, sensibilitzar l'opinió i estimular la participació de la societat a favor d'un monument que encarna la creença de molts gironins, configura plàsticament la identitat de la ciutat i presideix la secular i indefugible silueta urbana de cada dia.